jõhwikaid kõrge mäe otsa. Ei olle kummalgi sigaimist maial, kui omma pärrispaigas.

Nendasammoti ka pallawad maad omma rohhud, wilja ja puud kannawad; külmad maad jälle omma issiandi pakkuwad. Ei kañna meie Ma oues tule ja külma käes ei winapuid egga palmpuid; ei kaswa meie põld risi; agga külmema Ma willi ja puu, kui on rukkis, mân, kuusk ja kask, need ei tahha ennam Ahwrika maal siggida. Mis nago parraja soia-ehk keskmisse külma Ma kohhased maastkaswajad lomad, neid siis ka sojem ehk külmem Ma, pitkema ehk lühhema wahhe peäl nende pärriskohhast, weel sallib ja ommaks wastowõttab.

Igga maal ka omma and, sedda mõda kuida sojema ehk külmema Ma innimeste ja ellawa lomade tarwidus. Kus ahhi paljo puid kullutab, senna Issand ennam ja joudsamat metsa lonud. Kus wessi kassin, et ei olle mitme pennikoorma peäl ei oiakest egga hallikat leida, kuida luggu monne pallawa Ma liwanõmmedes: senna Loja arm neidsuggusi puid ja rohtusi murretsenud kaswama, kelle lehhed alt otsego katla wisi kokkokaswand, et wihmawet kinnipeawad; ehk kelle okstest, kui neid katki murrad, hulk mahla, selge kui hallika wessi, jookseb, wässind teekäia ja jannotawa lojusse jahhutamisseks.

Moista sest, oh innimenne, Loja armonou! Et iggal maal omma hea ja and, mis mitmel teisel maal ep olle ollemas: se meid sunnib wõõralt maalt sedda tarwidusse asja otsima, mis omma Ma kelab; se panneb laewad merrest merresse ja rannast randa likuma; se neid rahwast, mis monni sadda ja tuhhat pennikoormat teineteisest ärra, tarwidusse hädda läbbi tutwustanud; se keige mailma innimeste armastusse ossasamist kinnitab; se ristiusko ja targema rahwa tundmist maalt male kannab ja külwab; seeb siis üllepea ennamiste keie tarkusse ja tundmisse emmaks ja kaswataks olnud, ning weelgi on!